

Arrest

nr. 308 070 van 10 juni 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 september 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 13 mei 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster werd op 24 september 2023 aangetroffen bij een controle door de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 25 september 2023 ten aanzien van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster diezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van de zone MINODS 25.09.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan mevrouw, die verklaart te heten:

Naam: [K.]

Voornaam: [R.]

[...]

Nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten, uiterlijk 29.08.2023.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van haar arrestatie.

- 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging.*

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV [...] van de politiezone MINOS).

Betrokkene verklaart dat ze met haar man en drie kinderen in België verblijft. Deze hebben echter net als zij geen verblijfsrecht in België en kunnen haar dus volgen naar haar land van herkomst. Ze verklaart hartproblemen hebben waarvoor ze medicatie neemt en elke zes maanden voor controle naar het ziekenhuis moet gaan. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren.

Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek o[m] internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Ze verklaart sinds drie jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Betrokkene werd op 04.03.2022 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van haar administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene is niet ingegaan op de uitnodiging. Zij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte zij een nieuwe afspraak vast te leggen.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV [...] van de politiezone MINOS)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster verschaft de volgende toelichting:

“7.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de belangen van [de] minderjarige kinderen om hun schooltraject voort te zetten en af te maken.

Zoals hoger uiteengezet lopen de kinderen één voor één school.

Onder stuk 2 worden hun respectievelijke rapporten bijgebracht.

De kinderen zijn volledig vertrouwd met het Belgisch onderwijs en hebben geen enkele vertrouwdheid meer met het Albanese onderwijssysteem.

8.

Art. 74/ 13 Vreemdelingenwet bepaalt [...]:

“ Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Art. 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, op 16 december 2008 door het Europees Parlement en de Raad vastgesteld (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

In overweging 24 van de Terugkeerrichtlijn kan gelezen worden, “In deze richtlijn worden de grondrechten en de beginselen in acht genomen die met name in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden erkend”.

Een van de grondrechten is vervat in art. 24 van het Handvest dat bepaalt:

Artikel 24. Rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheids instanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

NL 18.12.2000 Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen C 364/13

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.

Art. 51 van het Handvest verduidelijkt dat het handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen:

Art. 51. Werkingssfeer

1. De bepalingen van dit handvest zijn gericht tot de instellingen en organen van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel en tot de lidstaten, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan, overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden.

2. Dit handvest schept geen nieuwe bevoegdheden of taken voor de Gemeenschap en voor de Unie en wijzigt de in de verdragen neergelegde bevoegdheden en taken niet.

In casu wordt aan verzoeksters een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van art. 7 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling vormt een omzetting van art. 6 van de Terugkeerrichtlijn.

Door het opleggen van het bevel om het grondgebied te verlaten wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht zodat de bepalingen van het Handvest toepassing vinden, en aldus ook art. 24.2. van het Handvest.

Bovendien kan worden gewezen op volgende relevante bepalingen uit het VN-Kinderrechtenverdrag (Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind):

Artikel 3: Het belang van het kind

- 1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.*
- 2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.*
- 3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.*

Voormelde bepalingen van het Kinderrechtenverdrag hebben directe werking.

Het VN-Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent art. 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

“ Art. 3 (1): the best interests of the child as primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by “public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies”. (...) Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children’s rights and interests are or will be affected by their decisions and actions – by for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children. » (cf. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of Child, 27 november 2003, CRC/GC/ 2003/5, par. 12)

Art. 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag is m.a.w. niet enkel van toepassing op maatregelen die worden genomen betreffende kinderen. Ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, vallen onder de werkingssfeer van art. 3.1. van het Kinderrechtenverdrag.

Het bevel om het grondgebied te verlaten beïnvloedt uiteraard ook de positie van de schoolgaande kinderen, aangezien zij onder het ouderlijk gezag staan van hun moeder en aldus evident worden verondersteld hun moeder te volgen en hun schooltraject op Belgisch grondgebied te onderbreken.

Verwerende partij behoorde derhalve het lopende schooltraject van de kinderen (en de gevolgen van een terugkeerverplichting op dit lopend schooltraject) te betrekken alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan verzoekster.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij hiermee ter dege rekening heeft gehouden.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel i.u.o. de zorgvuldigheidsverplichting i.u.o. art. 74/ 13 Vreemdelingenwet i.u.o. art. 3 van het Kinderrechtenverdrag i.u.o. art. 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie dient derhalve te worden aangenomen.”

3.2.1. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarin is bepaald dat verweerder bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, merkt de Raad op dat verweerder deze verplichting bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk in aanmerking nam. Verweerder stelde in casu immers vast dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten het hoger belang van verzoeksters kinderen en het gezins- of familieleven niet in het gedrang brengt, aangezien verzoekster en haar kinderen niet van elkaar worden gescheiden. Verweerder heeft gewezen op het gegeven dat zowel verzoeksters echtgenoot als haar drie kinderen geen verblijfsrecht in België hebben en haar dan ook kunnen volgen naar haar land van herkomst. Er moet voorts worden geduid dat het voor ieder normaal redelijk denkend mens evident is dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van de ouder die instaat voor hun opvoeding. Dit impliceert dat wanneer deze ouder in België niet tot een verblijf is toegelaten of gemachtigd en hij het Rijk dient te verlaten, hij zich hierbij dient te laten

vergezellen door zijn jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Verweerder heeft met deze evidentie rekening gehouden.

Het betoog van verzoekster dat haar kinderen schoolgaand zijn en de bestreden beslissing impliceert dat haar kinderen hun schooltraject op het Belgische grondgebied dienen te onderbreken, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Bovendien merkt de Raad op dat geen enkel stuk wordt aangebracht waaruit zou blijken dat er in Albanië geen scholing kan worden verkregen of dat kinderen tijdens een reeds begonnen schooljaar in dat land niet meer zouden kunnen instappen om het schooltraject dat elders werd begonnen voort te zetten. Op basis van verzoeksters uiteenzetting kan bijgevolg niet worden aangenomen dat verweerder er van had moeten uitgaan dat de kinderen hun schooltraject niet kunnen voortzetten en afmaken wanneer zij terugkeren naar het land waarvan zij de nationaliteit hebben.

In zoverre verzoekster betoogt dat haar kinderen volledig vertrouwd zijn met het Belgische onderwijs en zij geen enkele vertrouwdheid meer hebben met het Albanese onderwijssysteem, stelt de Raad vast dat zij hiermee niet aannemelijk maakt dat haar kinderen zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in Albanië. Uit het administratief dossier blijkt trouwens dat verzoekster pas sedert drie jaar in België verblijft, zodat het niet aannemelijk is dat haar kinderen geen enkele kennis meer zouden hebben van het leven in hun land van herkomst. Bovendien kan in dit kader worden gewezen op de rechtspraak van Europees Hof voor de Rechten van de Mens die vertrekt van het uitgangspunt dat jonge kinderen zich nog gemakkelijk kunnen aanpassen aan een andere taal en andere onderwijssystemen (zie onder meer EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov/Oostenrijk, § 90).

Daarnaast stelt de Raad vast dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat verweerder eveneens aandacht heeft gehad voor de gezondheidsproblematiek van verzoekster, zodat kan worden geconcludeerd dat hij de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingen-wet heeft gerespecteerd.

Er kan niet worden besloten dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

3.2.2. Aangaande de aangevoerde miskenning van de artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag, dient de Raad in eerste instantie op te merken dat de bepalingen van dit verdrag geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen zijn die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoekster kan daarom de rechtstreekse schending van de artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (cf. RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 16 mei 2009, nr. 2707 (c)).

De Raad wijst er ook op dat het Grondwettelijk Hof reeds toelichtte dat, hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Dit rechtscollege verduidelijkte dat bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen het belang van het kind een bijzondere plaats inneemt door het feit dat het de zwakke partij is in de familiale relatie, maar dat die bijzondere plaats het evenwel niet onmogelijk maakt om eveneens rekening te houden met de belangen van de andere in het geding zijnde partijen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013). Verweerder vermag aldus te oordelen dat het laten respecteren van de regels inzake de binnenkomst en het verblijf die zijn ingevoerd ter bescherming van de belangen van de Belgische samenleving, op onder meer economisch vlak en het vlak van veiligheid, primeren op de belangen van het kind, indien deze laatste belangen niet zwaarwichtig zijn. Het feit dat artikel 24 van het Handvest van de grondrechten bepaalt dat de belangen van het kind een essentiële overweging dienen te vormen bij beslissingen aangaande kinderen laat hier niet anders over denken.

Gelet op de voorgaande vaststellingen staat tevens afdoende vast dat verweerder het hoger belang van het kind op daadwerkelijke en concrete wijze heeft getoetst en dat verzoekster met haar betoog niet aantoont dat bepaalde belangen van haar kinderen daadwerkelijk in het gedrang komen.

Een schending van de artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag, van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten of van enige norm die verweerder de verplichting zou opleggen om het hoger belang van het kind te respecteren wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad stelt vast dat verzoekster niet aantoont dat verweerder in casu enig dienstig gegeven niet zou hebben betrokken bij het nemen van de bestreden beslissing, zodat ook niet kan worden geconcludeerd dat deze beslissing niet

degelijk werd voorbereid en niet is gegrond op een correcte feitenvinding. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

3.2.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK

